SELJA LAAKSO

Myrskynmerkkejä

SAGA EGMONT

Selja Laakso

Myrskynmerkkejä

Saga Egmont

Myrskynmerkkejä

Kannen kuva: Shutterstock & Midjourney

Kannen suunnittelu: Rebecka Porse Schalin
Copyright © 2026 Selja Laakso ja Saga Egmont

Kaikki oikeudet pidätetään.

ISBN: 9788727304120

1. POD-painos

Tätä teosta tai sen osia ei saa kopioida tai jakaa ilman oikeudenomistajan lupaa. Teoksen käyttö tekoälyn kouluttamiseen tai tekstin- ja tiedonlouhintaan on kielletty ilman oikeudenomistajan lupaa.

www.sagaegmont.com/finland
Saga Egmont kuuluu Egmont-konserniin, jonka omistaa Egmont-säätiö. Säätiö tukee haavoittuvassa asemassa olevia lapsia ja nuoria.

Vognmagergade 11, 2, 1120 København K, Denmark

1.

– Aih!

Hän parahti ääneen, mutta sitä ei kuullut kuin mereltä puhalteleva tuuli. Aavan sormeen pistänyt piikki oli osunut pehmeään kohtaan etusormen kynsinauhan viereen. Rikkoutuneista marjoista tirissyttä hapanta mehua oli sormissa jo niin paljon, että pientä pistohaavaa kirveli ilkeästi. Hän hillitsi halunsa tasapainoilla rantakivikkoon uittamaan käsiään kylmässä merivedessä ja jatkoi poimimista. Vähän vielä.

Hän oli ollut ahkera, sillä viiden litran ämpäristä oli täynnä kolme neljäsosaa. Marjat hehkuivat kellanoransseina valkoista muovireunaa vasten. Aivan kuin hän olisi poiminut kultaa tältä kivikkoiselta rannalta – ja olikin: nämä olivat Kellosaaren luonnon tarjoamaa superfoodia.

Hän oli alle kilometrin päässä kotoaan, mutta apajilla ensimmäistä kertaa. Eikä olisi ollut vieläkään, ellei olisi pari päivää sitten puhunut Tapio Mäkisen kanssa.

– Tulee syksy, Tapio oli puhellut noustessaan luotsiaseman

rannassa veneestä Oskun ja kalansaaliin kanssa. – Kohta saadaan hyvää, rasvaista silakkaa. Kun merivesi kylmenee, silakkaparvet uivat lähemmäs rantaa.

– Lämmittelemään? Osku oli ehdottanut.

– Kutemaan, Tapio oli sanonut ja vaihtanut puheenaihetta siihen, mitä muuta kuin rasvaisia silakoita syksy toisi tullessaan. – Päärynästä tulee meillä iso sato tänä vuonna, mutta ne ovat valmiita vasta likempänä lokakuuta. Voi olla, että tyrniäkin pääsee kohta poimimaan. Oletko käynyt katsomassa?

Aavan hämmästyneen ilmeen nähdessään hän oli painanut nuhruista mainoslippalakkia syvemmälle päähänsä ja rypistänyt kulmiaan.

– Kuoliko Antti ennen kuin ehti näyttää sinulle, missä tyrni kasvaa? hän oli kysynyt.

Niin siinä oli käynyt. Entinen merimies, satavuotiaaksi elänyt Antti Stenholma oli muiden kellosaarelaisten tapaan puhunut aika vähän, mutta kertonut Aavalle paljon. Tämä häneltä kuitenkin oli jäänyt kertomatta. Aavan ainoana naapurina pienessä mökissään asunut Antti oli kuollut ennen kuin tyrnisato oli viime syksynä kypsynyt.

Tapion ohjeita noudattaen Aava oli kulkenut lepikon läpi kivikkoiseen rantaan, jossa kasvoivat kapealehtiset, piikkiset pensaat. Jotkin niistä olivat jaksaneet sinnitellä karussa maaperässä pieniksi puiksi. Ne kantoivat kirpeitä, C-vitamiinirikkaita marjoja, joita hän oli jo pari tuntia nyppinyt ämpäriinsä. Samalla hän oli suunnitellut, mitä kaikkea tekisi niistä talven mittaan itselleen ja Oskulle. Terveellisiä smoothieita ja shotteja ainakin. Ehkä herkkujakin: Vispipuuroa. Kiisseliä. Granolaa. Jäätelöä!

Marjainen oksa tuli tyhjäksi, ja hän kääntyi uutta kohti. Mereltä puhalsi kasvoille tuuli. Se ei ollut vilvoittava vaan raskas ja

kostea, kesän tuntuinen. Silti kesä olisi kohta takana, niin kuin Tapio oli huomauttanut.

Tämä oli ollut Aavan toinen ja Oskun ensimmäinen kesä Kellosaarella. Ja ensimmäinen yhteinen kesä. Aavasta tuntui, että he olivat olleet koko kesän märkiä – merivedestä, hiestä tai rakastelusta. Koko pitkän kesän he olivat olleet ennen kaikkea toisiaan varten, Aava Oskua ja Osku Aavaa. Kaikki muu oli mennyt ikään kuin siinä sivussa.

”No niin, tehän olette vastarakastuneita”, oli moni tuttava kommentoinut merkitsevällä äänellä, kun heidän kanssaan oli sovittu vierailuja. Aavan oli pitänyt elää näin pitkälle aikuisikään ennen kuin hän oli alkanut todella ymmärtää, mitä niillä sanoilla tarkoitettiin. Tätä. Että Osku ikään kuin läpäisi kaiken, mitä hän teki tai ajatteli. Tyrnimarjatkin, vaikka Aava poimi niitä nyt yksin ja Osku oli jäänyt luotsiasemalle pesemään pyykkiä ja laittamaan lounasta. Aava kuitenkin poimi niitä marjoja heille kahdelle ja ajatteli sitä, mitä niistä heille kahdelle tekisi ja mitä Osku siitä tuumisi. Samaan aikaan Osku valmisti heille keittolounasta, ja pyykkikoneessa heidän vaatteensa pyörivät yhdessä ja kietoutuivat toisiinsa aivan kuin he kaksi.

Kun Aava oli ihastunut opiskelukaveriinsa Oskari Valkojärveen ensimmäisenä opiskeluvuotenaan, hän oli tullut torjutuksi. Sen jälkeen hän oli ajatellut katkerana, että Osku oli imeytynyt hänen verenkiertoonsa kuin jokin inhottava bakteeri, jonka lopulliseen tuhoamiseen ei tuntunut millään löytyvän sopivaa lääkitystä. Monta vuotta hän oli yrittänyt tukahduttaa halun, jota tunsi Oskua kohtaan. Enää ei tarvinnut, koska Osku oli tullut Kellosaarelle ja halunnut hänet. Aava ei ollut aluksi halunnut Oskua. Joskus katsellessaan, miten mereltä puhaltava tuuli taivutteli rannan kaisloja maata kohti, hän ajatteli heitä kahta ja sitä, miten

ihmisetkin päätyivät toistensa lähelle ikään kuin näkymättömien voimien ajamana.

Olosuhteiden pakosta hän oli ottanut Oskun asumaan tilapäisesti oman kattonsa alle. Enää moneen kuukauteen he eivät olleet edes puhuneet siitä vaihtoehdosta, että Osku hankkisi oman asunnon ja muuttaisi pois entiseltä luotsiasemalta. Osku halusi jäädä. Aava halusi Oskun jäävän, ja hän oli joutunut kääntämään jotain päänsisäistä kampea uuteen asentoon hahmottaakseen, että olikin nyt puolikas kokonaisuudesta. Kaiken jakaminen oli ollut hänelle uutta, sitä oli pitänyt opetella.

Mereltä kuului ääni, kuin jättiläisen huokaus. Aava kääntyi katsomaan. Harmaiden laineiden ylle oli kuin tyhjästä purjehtinut raskaan näköisiä pilviä, joiden tummaan siniseen taivaanrannanmaalari oli sotkenut mustaa ja violettia ja jättänyt kiireissään reunat viimeistelemättä, repaleisiksi. Taivas oli kuin kaunis mutta synkkä akvarellimaalaus. Mehusta tahmeista sormistaan huolimatta Aava kaivoi puhelimen esiin verryttelytakkinsa taskusta ja otti siitä kuvan.

Kuva repaleisista pilvistä lähti saman tien pikkusiskolle. Se matkusti näkymätöntä reittiä maapallon toiselle puolelle ja oli sekunneissa perillä. Aavalta itseltään kestäisi paljon kauemmin päästä Kaislan luo, vaikka lähin kulkuväylä oli suoraan hänen edessään vain parin metrin päässä. Meri yhdisti hänet pikkusiskoon. Se lainehti sekä Kellosaaren että Thaimaan Phi Phi -saarten edessä. Jos Aava nousisi kotinsa edessä veneeseen, hän voisi matkustaa Kaislan luo. Ainakin teoriassa. Kellosaarelta oli ennenkin purjehdittu kauas. Anttikin oli suurten laivojen mukana kolunnut Etelä-Amerikat ja käynyt Kiinassakin. Aava oli poiminut tiedonmuruja tältä perimistään kirjoista ja osan kuullut Tapiolta.

– Sisko, minulla on ikävä sinua, Aava kuiskasi tuulelle ja me-

relle ja kuvitteli hetken, miten ne kuljettaisivat viestin Kaislalle. Pikkusisko tuntisi sen kahlatessaan mereen kotisaarellaan tai astuessaan aamulla ulos kodistaan ruskettuneena ja rakastuneena ja saisi muistutuksen siitä, että häntä rakastetaan ja ikävöidään Suomessakin.

Lähtikö tuuli viemään Aavan viestiä, sitä ei voinut tietää. Se kahisutti läheisen poukaman kaislikkoa. Kuulosti siltä, että jokin hengitti sisään keräten voimia isompaan ponnistukseen. Sitten kuului jyrähdys, aivan kuin sinfoniaorkesterin soittaja olisi lyönyt pari kertaa patarumpuun jossain kaukana. Aava muisti heti, mitä Antti oli sanonut: jos ukkonen tulee meren yli, se on häijy. Hän tarttui ämpärinsä sankaan ja työntyi tervaleppien välistä kotimatkalle.

Suorin reitti vei metsän läpi. Vain muutaman askeleen jälkeen lepikko vaihtui kuusikoksi, jossa oli niin hämärää, että hän lyhensi askeleitaan. Hän ei halunnut kompuroida juurakkoihin ja kaataa kärsivällisyydellä ja kirvelevillä haavoilla lunastettua kultaista saalistaan mättäille.

Jostain läheltä kuului pillin vihellys. Se oli Aavan ensimmäinen ajatus, vaikka seuraavassa hetkessä hän tiesi, mistä oli kysymys. Hän seisahtui ja katseli ympärilleen, mutta ei nähnyt mitään. Se ei ollut yllättävää. Hän oli kuullut tämän äänen muutaman kerran aiemminkin, mutta pyy oli aina pysynyt piilossa.

Piiip-piip-piip-pi-piip. Se tosiaan kuulosti siltä kuin joku olisi puhaltanut rytmikkäästi pilliin. Aava oli Kellosaarella oppinut tunnistamaan metsäkanalintujen äänet, mutta yksikään ei hänen mielestään kuulostanut kanalta. Metso kuulosti siltä kuin metsässä olisi ollut joku potemassa pahoja happovaivoja. Kumean, örähtelevän röyhtäilyn jälkeen metsosta lähti outoa kähinää, vähän kuin koko ikänsä tupakoineen asiakkaan kihisevää yskää.

Kanamaisimmin äänteli teeri, vaikka ei senkään ääni aivan kotkotusta ollut, vaan pikemminkin pulputusta.

Kuusikko alkoi harveta. Hän saapui niityn laitaan ja oli metsäomenapuun luona. Hän oli luullut, että metsässä kasvavat omenapuut olivat levinneet sinne puutarhoista, mutta Antti oli oikaissut hänen luulonsa: metsäomenapuu oli oma lajinsa. Se oli osa Kellosaaren villiä luontoa, ja sitä hän rakasti joka päivä aina vain enemmän. Hän oli maistanut yhtä omenaa. Hedelmän maku oli ollut hirveä, tympeä ja kitkerä, ja hän oli yhdestä haukkauksesta oppinut, että metsäomenista kannatti nauttia vain silmillään.

Kun hän harppasi pienen ojan yli tielle, ei tullut yhtään valoisampaa. Tummat pilvet olivat levittäytyneet mereltä suoraan hänen päänsä yläpuolelle. Taivas oli ikään kuin romahtanut raskaan painon alla ja roikkui matalalla empimässä, kauanko jaksaisi ennen kuin antaisi periksi. Aava kiristi askeliaan, ja jo ennen kuin hän näki kotipihansa, hän kuuli, miten aallot löivät raskaina sen rantakallioita vasten.

Kovaa tuulta lounaisen puolelta: kärjellään seisova musta kolmio, hän muisti. Kellastunut lehtileike oli pari päivää sitten pudonnut yhden Antilta perityn vanhan kirjan välistä. Hän epäili, että kirja oli alun perinkin peräisin luotsiasemalta ja päätynyt Antille silloin, kun paikkaa oli tyhjennetty myynnin edellä. ”Asetus luotsauksesta” -niminen kirja oli painettu 1940-luvulla, mutta uusista myrskynmerkeistä tiedottava lehtileike oli vielä vanhempi, vuodelta 1913. Siinä kerrattiin Berliinissä kokoontuneen kansainvälisen ilmatieteellisen kongressin päätös uusista myrskynmerkeistä ja kerrottiin, että Rauman satamakonttorin tulisi jatkossa käyttää niitä varoittaessaan myrskyistä, joista konttori saisi tiedon Pietarin Nikolain Fyysillisestä Pääobserwatoriosta.

Aava huomasi muistavansa kaikki merkit ulkoa: Kannallaan

seisova kolmio, kovaa tuulta luoteesta. Kaksi kannallaan seisovaa kolmiota päällekkäin, kovaa tuulta koillisesta. Kaksi kärjellään seisovaa kolmiota päällekkäin, kovaa tuulta kaakosta. Kaksi kolmiota päällekkäin kannat vastakkain, hirmumyrsky.

Piha tuli näkyviin. Kalliolla seisoi kermanvärinen puurakennus tähystystorneineen, entinen luotsiasema, hänen kotinsa, se paikka, johon oli aina hyvä tulla. Meri lainehti aivan sen ikkunoiden alla. Ei Aava vieläkään ymmärtänyt merta, ei osannut aina lukea, mitä se milloinkin aikoi ja suunnitteli, mutta hän oli jo tottunut ja kiintynyt siihen. Kaikkiin meren ääniin ja pärskeisiin ihollaan, suolan tuoksuun.

Hän tiesi, että meri otti ja antoi, se helli ja pelotteli. Se sulki hänet märkään syliinsä ja kantoi, mutta myös uhkaili. Kun meri oli vihainen, se ei osannut hillitä itseään, vaan mitä tahansa saattoi tapahtua. Silloin ihmisen piti väistyä vähin äänin suojaan odottamaan, että se tyyntyisi.

Luotsiaseman toisella puolella oli rantakallio ja meri, toisella puolella pieni piha ja siellä autoja. Hänen valkoisen Toyotansa ja Oskun hopeanvärisen Polestarin viereen oli ilmestynyt punainen farmarimallinen Volvo, joka kuului heidän työkaverilleen. Aava ei ollut sen huomatessaan lainkaan ilahtunut.

2.

Luotsiasemalla tuoksui Oskun tekemä linssikeitto: tomaatti, valkosipuli ja yrtit. Kokki itse istui pirttipöydän ääressä Jyri Jalosen kanssa. Kummankin miehen edessä oli tölkki alkoholitonta olutta.

– Moi! Just mietin, että pitääkö soittaa ja komentaa sinut pois puskista, Osku sanoi. – Taitaa nousta myrsky.

– Tajusin sen onneksi itsekin, Aava sanoi ja meni kylpyhuoneeseen pesemään kätensä. Saippua oli mietoa, mutta tyrninpiikkien tekemät haavat kirvelivät silti.

Osku oli kurkannut ämpäriin.

– Hieno saalis, hän ihasteli. – Oliko kova homma?

– Oli, Aava hymähti ja näytti reikäisiä sormiaan ja kämmeniään.

– Anoppi poimii tyrnejä yleensä vasta ensimmäisten pakkasten jälkeen, Jyri sanoi. – Silloin ne irtoavat nätimmin.

– Ahaa, Aava sanoi, ja hänen teki mieli irvistää.

Siis väärin poimittu, eikä siihen oikein voinut väittää vastaan,

koska Jyri oli kotoisin Kellosaarelta. Hän tiesi tyrniasiat paremmin kuin uudisasukas Aava. Tosin Aavan puolesta Jyri olisi hyvin voinut pitää tietonsa omanaan ja olla samanlainen puolimykkä kuin työpaikallakin. Oskulle hän kutsui tätä Jörö Jaloseksi ja oli hiukan huolissaan, että Osku höläyttäisi vahingossa sen Jyrille. Miehet olivat vapaa-ajalla jonkin verran tekemisissä. He kävivät samalla kuntosalilla ja joskus maastopyöräilivät yhdessä. Kesällä Jyri oli pari kertaa käynyt Oskun kanssa kalastelemassa. Osku oli nauranut, kun Aava oli sanonut, että he kaksi olivat kuin päivänsäde ja menninkäinen.

Kissat olivat kuulleet Aavan äänen ja tulleet esiin piiloistaan. Piki pujahti ovenraosta tervehtimään, kun hän vaihtoi vaatteita makuukamarissa. Se puski kiiltävän, mustan turkin peittämällä päällään hänen säärtään. Oranssivalkoinen Frans jäi kynnykselle kurkkimaan. Senkin teki mieli tulla, mutta rohkeutta ei ollut vielä karttunut tarpeeksi. Se vasta tutustui uuteen kotiinsa.

Aava kuuli miten Jyri kysyi Oskulta:

– Onko teillä nykyisin kaksi kattia?

– Frans tuli meille muutama viikko sitten eläinsuojeluyhdistykseltä. Haluttiin, että Pikillä on seuraa päivisin, Osku sanoi.

– Tai Aava halusi, Jyri ehdotti.

Kappas, että kehtaakin, vaikka varmasti arvaa, että minä kuulen, Aava ajatteli happamasti ja kiskaisi kotiverkkarit ylleen. Niiden liukaspintainen kangas oli Pikin mielestä vastustamatonta. Se puski Aavan säärtä entistä innokkaammin ja kehräsi.

Piki oli ollut Antin kissa, jonka Aava oli Antin kuoltua adoptoinut. Hänen järkytyksekseen Antin tyttärenpoika oli kuitenkin vienyt kissan mennessään omille tyttärilleen. Yhtenä kauniina päivänä se sitten oli palannut yli kymmenen kilometrin päästä

luotsiasemalle, eikä Aava vieläkään tiennyt, miten. Se oli Pikin oma salaisuus.

Kissa oli rakas muisto Antista, ja muutenkin niin rakas, että se hetkittäin suorastaan nolotti Aavaa. Hänestä vain tuntui siltä, että Piki yksinkertaisesti kuului hänelle, eikä hän ollut valmis keskustelemaan mistään muusta vaihtoehdosta. Hän ei ollut uskaltanut ilmoittaa Antin tyttärenpojalle, että kissa oli ilmestynyt luotsiasemalle. Hän oli pelännyt, että mies ilmoittaisi tulevansa hakemaan sen takaisin, eikä hänestä olisi panemaan vastaan.

Tapio oli ymmärtänyt asian selittämättä. Hän oli luvannut soittaa Jari Iso-Latvukselle ja kertoa, että kissa oli Aavan luona eikä sitä tarvinnut hakea pois. Aava oli muutaman päivän ollut sydän syrjällään, mutta ketään ei ollut näkynyt.

Kevättalvella hän oli ruokakaupassa tullut vastakkain Antin tyttärenpojan kanssa.

– No, se kissa tuli sitten takaisin sinne, mies oli tervehdittyään todennut.

– Niin, Aava oli piipittänyt säikkynä.

– Se on kai niin kotiutunut sinne niemelle että…

Jari Iso-Latvus ei ollut lopettanut lausettaan, mutta oli levitellyt käsiään. Aava oli tulkinnut sen niin, että heidän välillään vallitsi rauha ja yhteisymmärrys eikä mies enää yrittäisi tulla kaappaamaan kissaa mukaansa. Hän oli leikkauttanut ja siruttanut Pikin ja rekisteröinyt sen. Pikin omistaja oli nyt virallisesti Aava Aholähde. Ilman käsirysyä hän ei enää siitä luopuisi ja mahdollisen kissavarkaan perään hän lähettäisi poliisin.

– Ne ovat kivoja elikoita, Osku sanoi. – Se on ihan hirveän rentouttavaa, kun makoilee sohvalla ja mahan tai jalkojen päälle tulee hyrisemään tuollainen pikku otus.

– Sisäkissoista ei ole mitään hyötyä, Jyri ilmoitti. – Pelkkää

huolta ja rahanmenoa. Ulkokissa sen sijaan syö jyrsijöitä pois nurkista.

– Voihan sen noinkin nähdä, Osku naurahti.

Aava ei nähnyt hänen ilmettään, mutta pystyi kuvittelemaan sen: leppoisa. Oskua ei haitannut, että Piki ja Frans olivat Jyrin mielestä hyödyttömiä elukoita, joita mies ei olisi missään tapauksessa huolinut omaan kotiinsa. Aavan sen sijaan piti etsiä sopuisampi ilme kasvoilleen ennen kuin hän astui miesten näkyville.

– Haenko sinullekin kylmän oluen? Osku kysyi ja teki penkille tilaa viereensä.

– Otan tästä huikan, Aava sanoi. Hän oli tarttunut Oskun tölkkiin, joka oli puolillaan.

Koko ajan yltyvä tuuli narisutti luotsiaseman nurkkia pahaenteisesti. Aava aikoi juuri sanoa jotain siitä, kun Osku sanoi, että Jyri oli kertonut Kellosaaren terveysaseman lääkärivastaanottojen mahdollisesti loppuvan.

– Mitä, Aava älähti ja veti pari pisaraa olutta henkeensä. Hän yskähteli nolona.

– Se on vasta luonnos hyvinvointialueen virkamiesten pöydällä, Jyri sanoi. – Mutta minä epäilen, että kyllä se menee läpi, säästöpaineet ovat kovat. Aika pitkäänhän tässä saatiinkin olla rauhassa.

– Niinkö? Aava ihmetteli.

– Niin. Kun aloitin hommat täällä kymmenisen vuotta sitten, oli juuri ollut edellinen uudistus. Silloin oli viety vuodeosasto ja päivystys keskitetty kaupunkiin.

– Jos niin käy, niin se on kyllä kurja juttu kaikille kellosaarelaisille, Osku sanoi. – Ja tietysti henkilökunnalle.

– Kaupungista löytyy töitä, Jyri sanoi. – Mutta se tietää sitä, että päiviin tulee lisää mittaa sellainen tunti, puolitoista.

Aava istui puupenkillä lamaantuneena, oluen kitkerä jälkimaku kielellään. Ulkona tuuli ravisteli puita, kaislikkoa, ränniä, kaikkea mitä kynsiinsä sai. Se kuulosti siltä, että oli vihainen. Aavakin oli vihainen, vaikka olihan hän tämän tiennyt. Jo ennen Kellosaarelle muuttoaan hän oli ollut hyvin tietoinen siitä, että kuuden lääkärin terveysaseman toiminta olisi taatusti vaakalaudalla lähitulevaisuudessa. Sitä hän ei ollut kuitenkaan arvannut, miltä hänestä tuntuisi sitten, kun se todella tapahtuisi. Se tuntui paljon huonommalta kuin hän oli kuvitellut.

– Koska?

– Kaipa siihen joku siirtymäaika tulee, Jyri sanoi. – Veikkaan, että ensi vuoden jälkeen menee ovet kiinni. Päätökset tehdään lähikuukausina.

– Matti on ollut siellä asiantuntijajäsenenä jossain työryhmässä ja on kuulemma aika turhautunut, Osku sanoi. – Hän on sitä mieltä, ettei häntä ole yhtään kuultu.

– Mutta mitään päätöksiä ei ole siis vielä tehty, Aava sanoi. – Kai jotain täytyy olla tehtävissä.

Huoneeseen tuli hiljaista. Kuului vain tuuli. Se kuulosti yhä vihaisemmalta. Raskaan huokailun sijaan se oli alkanut ulvoa.

Osku kyhnytti rystysillä leuankärkeään ja kulautti oluttölkistä, näytti jotenkin neuvottomalta. Aava siirsi katseensa Jyrin sänkisiin kasvoihin. Niille oli noussut kuiva, vino hymy.

– Siitä vaan sitten tekemään, hän sanoi.

Aavan ripset räpsähtelivät. Hän oli varma, ettei tulkinnut Jyrin äänensävyä ja ilmettä väärin. Ne olivat pilkallisia. Jyri katsoi häntä ja puhui hänelle kuin haihattelevalle lapselle, jolla ei ollut realistista käsitystä omista kyvyistään. Hän ei uskonut hetkeäkään, että Aava voisi tehdä Kellosaaren terveysaseman eteen yh-

tään mitään. Ehkä ei kukaan voinut, mutta ei nyt ainakaan Aava. Niin Jyri Jalonen ajatteli.

– Höhlä, Osku sanoi, ja hetken Aava luuli, että tämä tarkoitti häntä. Osku tarkoitti kuitenkin Pikiä, joka oli tullut läpsimään hänen pörröisiä villasukkiaan. Hän nosti kissan syliinsä, ja Jyri huomautti, että hänen veljensä perheessä kissa oli kynsinyt uuden sohvan päällisen aivan pilalle.

– No, täällä kaikenlainen patina saa ihan huoletta näkyä, Aava huomautti.

– Ai se on patinaa, Jyri hymähti ja osasi taas valita sävynsä niin, että Aava tunsi itsensä typeräksi.

Jyri alkoi onneksi kohta tehdä lähtöä. Tuuli oli yltynyt niin kovaksi, että se oli vähällä tempaista ulko-oven hänen otteestaan. Mies kirosi ääneen ennen kuin työnsi oven kiinni perässään.

– Minä jotenkin tulkitsin niin, ettet ehkä olisi halunnut Jyriä ruokapöytään, Osku sanoi nostellessaan heille keittolautasia kaapista.

– Oikein tulkittu. Mokoma pahanilmanlintu tuli pilaamaan viikonlopun uutisillaan, Aava syytti.

– Ei hän kyllä oikeastaan sitä varten tänne tullut, siis terveysaseman vuoksi, Osku sanoi ja näytti niin vakavalta, että Aava pysähtyi katsomaan häntä.

Osku huokaisi.

– Jyrillä menee kotona hiukan huonosti. Hän halusi vähän avautua tilanteesta jollekin.

– Ai avautua. Puhutaanko tässä nyt varmasti Jörö Jalosesta?

– Jep, Osku naurahti. – Mutta en voi kertoa enempää, varmaan ymmärrät.

– Joo, ei sinun tarvitse toistaa niitä kolmea sanaa, jotka hän

sinulle tilanteestaan kertoi, Aava vitsaili kuivasti ja ajatteli sitä vähää, mitä itse Jyrin perheestä tiesi. Tällä oli opettajana työskentelevä vaimo, josta hän oli nähnyt pari vilahdusta Kellosaaren keskustassa, ja neljä lasta: kaksi tytärtä, tokaluokkalainen ja taapero, sekä kaksi poikaa, eskarilainen ja viiden vanha. Oli ikävää, että heidän kotonaan oli ongelmia, ja Aava olisi varmasti tuntenut enemmänkin empatiaa, jos olisi pitänyt Jyristä edes hitusen enemmän.

Hän alkoi kauhoa keittoa lautaselleen. Siitä nouseva kuuma höyry tuoksui valkosipulilta, inkivääriltä ja persiljalta. Vesi herahti hänen kielelleen.

Osku oli siivuttanut patonkia ja toi pöytään leipäkorin ja itse tekemänsä valkosipulivoin.

– Hän kohtelee minua alentuvasti, Aava sanoi.

Osku näytti hämmästyneeltä.

– Siis Jyrikö? Ei kai. Miten niin?

– Hän puhuu minulle kuin lapselle, vaikkei meillä ole ikäeroa kuin mitä – vähän yli kymmenen vuotta?

– Viisitoista. Mutta kyllähän sinä tiedät, että tuo on hänen tapansa puhua kaikille. Siis silloin kun hän ylipäänsä puhuu. Jyri vähän töksäyttelee, mutta ei hän sillä mitään pahaa tarkoita, Osku vakuutti.

”Mutta ei hyvääkään”, Aavan teki mieli sanoa, mutta hän jätti sikseen ja lusikoi lisää soppaa suuhunsa. Osku oli siis sitä mieltä, että Jyri puhui hänelle kuin kenelle tahansa muullekin. Se ei ollut aivan totta. Jyri oli ilmaisussaan usein vähemmän hienotunteinen, mutta ei hän tuohon sävyyn puhunut esimerkiksi Matti Halmelalle, joka oli Kellosaaren terveysaseman johtava lääkäri. Tai edes Oskulle, joka ei huomannut eroa, tai sitten leikki, ettei huomannut. Aava ei ollut varma, kumpaa vaihtoehtoa piti toden-

Tummat pilvet kerääntyvät Kellosaaren ylle

Aava elää rakkaudentäyteistä arkea Oskun kanssa luotsiasemalla, mutta parin rauha on hauras. Kun Kellosaaren terveysasemaa uhkaa lakkautus, Aava huomaa pian taistelevansa paljon suuremman asian puolesta kuin osasi odottaa.

Samalla luotsiasemalle hakeutuu avuntarvitsijoita, joista kukin tuo mukanaan omat ongelmansa. Kodin ovet käyvät aina vain useammin, ja Aavan ja Oskun suhde alkaa rakoilla. Jotta he voivat selvitä, molempien on uskallettava kohdata toisensa uudella tavalla.

Tunnelmallisen Kellosaari-sarjan toinen osa *Myrskynmerkkejä* vie takaisin tuulisiin rannikkomaisemiin.

Selja Laakso kirjailijanimen takana on helsinkiläinen kirjailija ja vapaa toimittaja Terhi Raumonen, jonka suonissa virtaa verenperintönä muutama pisara merivettä. Hänen unelmanaan on joskus kokeilla yksinkertaista elämää karulla majakkasaarella.

SAGA
EGMONT

ISBN 978-87-27-30412-0